

ВЕЛИКДЕНЧЕ

Бѣхъ сираче русокосо
ходѣхъ дрипаво и босо,
нѣмахъ татко, нѣмахъ мама,
нѣмахъ празнична премяна.

Коледа, Великдень срѣщахъ
все въ окжсанитѣ дрешки,
но не плачехъ, не роптаехъ —
да търпя отъ малка знаехъ.

Цѣлъ день бродѣхъ изъ полята
всрѣдъ тревичкитѣ, цвѣтята,
росни китчици си свивахъ
и вѣнци отъ тѣхъ извивахъ.

Но веднажъ догде съмъ брала,
тамъ несѣтно съмъ заспала, —

нѣмахъ татко, нѣмахъ мама
да ме жалятъ, да ме бранятъ.

И сънувахъ сънь чудесень
посрѣдъ тиха сладка пѣсень
Божи ангелъ отдалече
въ нови дрешки ме облѣче.

А кога очи отворихъ,
всрѣдъ засмѣнитѣ простори
видѣхъ слънцето да свѣти
надъ менъ — хубавичко цвѣте.

Оттогава всѣка пролѣтъ,
безъ да плача, да се моля:
предъ Великдень, рано-рано,
имама новичка премѣна.

Христина Стоянова

СЪ САМОЛЕТЪ НАДЪ СОФИЯ

Летището Божурище се на-
мира между София и Банкя.
Оттамъ излетяватъ и тамъ ка-
цатъ всички наши самолети.

Отдавна ми се щѣше да се
кача и азъ на самолетъ, за да
видя дали е хубаво, но ме бѣ-
ше много страхъ.

Единъ день баща ми ме хвана
за ржката и ме пспита:

— Крумчо, искашъ ли да
хвърчишъ съ самолетъ?

— Искамъ, много искамъ,
тате! — отговорихъ азъ. — Но
ме е страхъ.

— Нѣма нищо страшно! —
рече татко. — Хайде съ мене!
Азъ отивамъ по работа въ Бо-
журище. Като си свърша рабо-
тата, можемъ да се качимъ